Р Е Ш Е Н И Е
№ 39874

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10086** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ралица Рачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от И. Г. А., ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. Т. срещу Решение № 2866 от 27.07.2025 г., постановено по НАХД № 10273 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), 5-ти състав, с което е изменено Наказателно постановление № 8150/25.04.2023 г., издадено от В. Б. А. - Началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа” към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол” при Агенция „Пътна инфраструктура”, с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от Закона за пътищата (ЗП) на касатора е наложено наказание „глоба“ в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „А“, предл. 2 от ЗП, вр.чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „В“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл.1 от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като районният съд е намалил размера на наложеното наказание „глоба” на 1000 лева.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно процесуалния кодекс (НПК). Оспорва се извода на съда, че при образуването и воденето на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като в тази връзка навежда доводи за нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН – в АУАН и НП липсва описание на фактическата обстановка на извършване на нарушението. Жалбоподателят счита, че визираните в разпоредбата на чл. 53, ал. 1, т. 2 от

Закона за пътищата физически лица не са водачите на ППС, тъй като за последните е предвидена отделна отговорност с разпоредбата на чл. 177, ал. 3 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т.2 от същия закон. Позовава се на съдебна практика по аналогични казуси. Твърди, че е недопустимо дублиране на отговорност за едно и също деяние, като изтъква, че визираните от разпоредбата на чл. 53 от ЗП физически лица са регистрираните превозвачи (в случаите, в които те са ФЛ), респ. техните управителни органи в условията на допустителство, които осъществяват транспортната дейност в качеството си на търговци, регистрирани по съответния ред, а не физическите лица, извършващи фактическите действия по управление на превозните средства. Изведено е заключение, че върху водачът не тежи задължението за снабдяване с разрешително за извършване на конкретния превоз на товар с ППС, което е изънгабаритно и/или тежко, а задължението за предоставяне на водача на необходимите документи, в това число и на разрешително за движение на извънгабаритни средства, следва да се вмени единствено на самия превозвач, т.е. собственика на ППС-то, лицето извършващо превоза и не може да се вменява във вина на шофьора. Оспорва се извода на АНО, че водачът е могъл да провери и да се убеди, че параметрите на ППС не надвишават максимално допустимите норми, доколкото разпоредба на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. .а” ЗП не вменява такова задължение. Счита още, че оспореното съдебно решение е постановено при липса на доказателства за извършване на вмененото нарушение. По същество моли съда за отмяна на оспореното съдебно решение и на потвърденото с него НП.
В открито съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Т., който заявява, че поддържа касационната жалба и иска отмяна на оспореното решение на СРС и отмяна на наказателното постановление. Претендира адвокатско възнаграждение.
Ответникът – Началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция пътна инфраструктура, чрез главен юрк. Г. Н. в представено по делото писмено становище по касационна жалба и в открито съдебно заседание, изразява становище за нейната неоснователност. Моли съда да потвърди оспореното първоинстанционно съдебно решение и претендира юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност на претендирания от касатора адвокатски хонорар. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.
Административен съд - София-град, XXVII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:
Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.
Разгледана по същество е основателна.
От фактическа страна районният съд е установил следното:
На 28.03.2023 г., около 13:00 часа, по път II - 18, И. Г. А. управлявал моторно превозно средство с четири оси, марка „М.”, с рег. [рег.номер на МПС] (собственост на „Мико Д” ООД), като се придвижвал в посока от [населено място] към [населено място] и превозвал дренажен камък. В участъка от пътя, в района на км 32+500, превозното му средство било спряно за проверка от служители при Агенция „Пътна инфраструктура” - свидетеля Б. К. П. и колегата му А. М. А. - и двамата на длъжност „инспектор“ в Дирекция „Анализ на риска оперативен контрол“ при А.. В хода на проверката, след извършени измервания с ролетка с идент. №1307/18/ (5 м) и електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел „PW-10“ № К0200009, било

установено, че при измерено разстояние между осите от 1,40 метра, сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 30,450 тона при максимално допустимо натоварване на оста 19 тона, съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.“В“ от Наредба №11 от 03.07.2011 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС (Наредбата), поради което ППС било идентифицирано като тежко. Превишаването на нормата възлизало на 11,450 тона. Като установили гореизложеното, проверяващите изискали от водача да им предостави издадено разрешение за движение на тежко ППС в рамките на специалното ползване на пътищата, по предварително зададен маршрут. Т. обаче не било издадено, поради което и А. не разполагал с него.
При така установените факти свидетелят П. съставил срещу жалбоподателя АУАН бл. № 0009502/28.03.2023 г. за това, че на същата дата, в посоченото време и на отразеното място, е управлявал горепосоченото ППС без разрешително, издадено от администрацията управляваща пътя (А.) на тежко ППС, което да касае маршрута на придвижване и установеното тегло. Било отразено, че е нарушена разпоредбата на чл.26, ал.2, т.1, б. „А” от ЗП, вр. чл.8, ал.1 и ал. 2, чл.7, ал.1, т.5, б. „В“ и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 от Наредба №11/03.07.2011 г. на МРРБ. Актът бил съставен в присъствието на свидетеля А. А. и на нарушителя. Бил предявен на жалбоподателя, който го подписал с отбелязване, че има възражения. В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не постъпили допълнителни писмени възражения. Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното НП.
От правна страна районният съд е приел, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, представляващи самостоятелно основание за отмяна на наложеното наказание. Съдът е приел, че вмененото нарушение е безспорно доказано и правилно е ангажирана отговорност на И. А.. Изложени са мотиви за липса на предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН. За да намали наложеното наказание „глоба“ до установения в закона минимум, въззивният съд е посочил, че наказващият орган не е изложил конкретни съображения, относими към нарушителя, от които да е видно какви са мотивите за определяне на наказанието в размер, надвишаващ значително минималния предвиден, което е довело до явната несправедливост на наложеното наказание.
Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.
Решението на въззивния съд е валидно, допустимо, но неправилно.
Настоящата съдебна инстанция счита, че фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и гласни доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно-релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. Противно на твърденията на касатора, в решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това, вкл. и всички доводи на наказаното лице във връзка с наложеното му наказание, които напълно се споделят от касационната инстанция.
В случая обаче неправилно е ангажирана отговорност на касатора за вмененото с НП нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. 2 от ЗП по следните съображения:
По силата на чл. 26, ал. 2, т. 1 б. а) от Закона за пътищата - за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение от администрацията на пътя се забранява движението на

извънгабаритни и тежки пътни превозни средства, а съгласно чл. 3 т. 2 и чл. 7 от Наредба № 11/2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства - процесното ППС се явява тежко ППС.
Съобразно изложеното и с оглед установеното по делото, че касторът управлявал по републикански път, път, отворен за обществено ползване, тежко по смисъла на посочените специални разпоредби ППС, без за това да е издадено специално разрешение от администрацията на пътя съгласно чл. 14 и сл. от Наредба №11, обосновано с НП е прието, че е налице нарушение на забраната по чл. 26, ал. 2 т.1 б. а) от ЗП, с което е осъществен състав на административно нарушение по ЗП , предвиждащ в чл. 53 и чл. 54 наказания и имуществени санкции за нарушаване на разпоредбата на чл. 26 ал.2 от ЗП. Неправилно обаче е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора - И. Г. А.
Съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по тълк. дело № 5/2023 г. на Върховния административен съд и на Общо събрание на Наказателната колегия на Върховния касационен съд, водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение на чл. 177, ал. 3, т. 1, вр. чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза. Според изложените в тълкувателното постановление мотиви, лицата, задължени да поискат разрешение за движението на извънгабаритни и/или тежки ППС от администрацията, управляваща пътя, са техните собственици или лицата, извършващи превоза, в качеството им на лицензирани превозвачи. Следователно субекти на нарушението по чл. 53, ал. 1, т. 2, вр. чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" ЗП могат да бъдат физическите лица, които са собственици на извънгабаритни и/или тежки ППС, или превозвачи, регистрирани по съответния ред, както когато наредят превоза, така и когато са фактически извършители, т.е., когато управляват лично ППС от посочения вид. Когато едно физическо лице управлява извънгабаритно или тежко ППС по силата на трудов договор, сключен със собственика на ППС или превозвача, то няма задължение да поиска от собственика на пътя или от администрацията, управляваща пътя, на основание чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, да бъде издадено разрешение за движението на ППС по пътищата, отворени за обществено ползване, съгласно чл. 8, ал. 2 или да заплати съответната такса в случаите на чл. 14, ал. 3 от Наредбата. След като такъв водач на ППС не е задължен да подаде заявление за издаване на разрешение за осъществяване на движение на ППС от посочената категория, той не следва да носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2, вр. чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от Закона за пътищата.
В случая, доколкото по делото безспорно е установено, че наказаното лице не е собственик на превозното средство, респективно не е превозвач, а само водач на превозното средство, собственост на „Мико Д” ООД, то не носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" ЗП. Този извод се подкрепя от представените пред СРС доказателства, а именно Свидетелство за регистрация Част I за товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , от което е видно, че собственик на процесното ППС е „Мико-Д“ ООД и Пътен лист № 39493 от 28.03.2023 г. издаден от „Мико-Д“ ООД, в който И. А. е вписан като водач. При това положение незаконосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора - И. Г. А..
За пълнота на изложеното, следва да бъде посочено, че в процесния случай, макар деянието да е безспорно установено и същото да съответства на нарушение на чл. 177, ал. 3, т. 1, вр. чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, то не може да бъде преквалифицирано на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, тъй като към датата на извършването му, както и към датата на

съставяне на АУАН и към датата на издаване на наказателното постановление органи на Агенция "Пътна инфраструктура" не са били компетентни да съставят АУАН и да издават наказателни постановления за нарушения на Закона за движение по пътищата, с изключение на нарушенията по чл. 179, ал. 3-3в от ЗДвП, а с оглед посоченото тълкувателно постановление процесното нарушение се квалифицира като такова по чл. 177, ал. 3, т. 1, във вр. с чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Едва с изменението на чл. 189е от ЗДвП, обн. ДВ бр. 64/2025 г., в сила от 07.09.2025 г., е предвидено, че председателят на Управителния съвет на А. или оправомощени от него длъжностни лица могат да издават наказателно постановления за нарушения по чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. След като деянието не може да се преквалифицира на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН делото не следва да се връща на СРС за ново разглеждане.
С оглед на изложеното, решението на СРС следва да се отмени и да се постанови отмяна на обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно.
При този изход на спора и съгласно чл. 63д, ал.1 от ЗАНН на касатора се следват сторени по делото разноски. В случая обаче такива не следва да се присъждат, тъй като пред СРС адв. Т. изрично е заявил в открито съдебно заседание, че не претендира разноски, а пред АССГ макар и своевременно претендирани, не са представени доказателства за сторени такива.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд - София-град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2866 от 27.07.2025 г., постановено по НАХД № 10273 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, 5-ти състав.
ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 8150/25.04.2023 г., издадено от В. Б. А. - Началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа” към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол” при Агенция „Пътна инфраструктура”.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВ

Е: